

Η ΠΡΩΤΗ ΥΠΟΨΙΑ

ΔΙΓΗΜΑ ΤΟΥ Μ. ΤΣΙΑΤΣΕΡΙ

Ήταν πολὺ παράξενο σι' όλη θεια πώς άλλοι, φύλοι και φίλες έρχονταν νά φωτήσουν αὐτόν, αύτὸν μονάχα, γιατὶ δὲ Τζόρτζιο. Ωτέ οι άργοντες τόσον νά παντερυθήτων Γκαμπριέλλα Σανσόνι.

— Έσύ εἶσαι τόσον φίλος του, Αλφρέντο, πού άν δεν τό ξηρό...

— Ξέρω διτι ξερει άλος διότιος φίλε μου, ούτε πιδ λίγο ιύει πιό πολύ...

Νά φωτήσῃ τὴν γυναῖκα του δὲν έχει σκεψή. Καὶ κατὰ βάθυς θά παν πολὺ παράξενο άν ξερει ή γυναῖκα του παραπάνω ἀπό διτι ξερει άλος διότιος.

Προνοῦσαν οι μέρες καὶ τὸ ποῦ για πάρισις νά τὸν ἐκνευρίζῃ. Μιὰ έλαφρὰ υποψία άρχισε νά εἰσχωρει στὸ μαλό του.

Στὸ σπίτι, δὲ Αλφρέντο βρήκε τὴν 'Ανιέττα νά μιντάρῃ ἐνι τευχάριος κάλτεσε. Τὸ ψόρος την ήταν ἀφημένο, παράξενο.

— Είσι άρρωστη; τὴν ρώη ησε σχεδὸν μὲ τραχύτητα

— Τὸ κεφάλι μου πάει νά σπάσῃ ἀλ' τὸν πόνο.

— Καταλαβαίνω

— Δὲν πιστεύεις;

— Πρώτιστον καθῆκε ν τὸν συζύγου είνε νά πιστεύῃ, διτι τὸν βεβιώνει ή συζύγος του. Πιστεύω στὴν ήμικρανία σου δον πιστεύω καὶ στὸν συζύγη σου πιστιν.

— Πήτω; ήπιες;

— Να... χολή

— Καὶ ηδεις νά ξεσπάσης σπίτι σου;

— Ποῦ ηδεις νά πάω; Νά τὰ βάλω μὲ τὸν ἄλλον; Ξέρω νά συγκατῶ τὸν έπιντόν μου.

— Τὶ λέγεται λοιπόν, ἀκριβῶς, φωτήτε στρεφόμενος ἀπότομο, γιὰ τὸν γάμους του Τζόρτζιο, Ωτέρι μὲ τὴν Γκαμπριέλλα Σανσόνι;

Τοῦ ἔλανε ἐντύπωσιν ή στενοχώρια μὲ τὴν δύναμη τοῦ ἀπήγτησε ή συζύγος του, ἀποεινεγοντας τὸ βλεμμα του, διτις αὐτὸς ἀπέφευγε τὸ βλαμμα τῶν ἄλλων.

— Γιατὶ τὸ θετικόν. Ιστως νά μήρ γιη καθόλου αὐτὸς δι γάμος.

— Φί ανέσαι καλὰ πληροφοριμένη. Γὰλ λέγε...

— Ξέρω διτι ξερει άλος διότιος.

— Καθήσεις, άγάπη μου. Ο Τζόρτζιο ηρθει νά πᾶ: άναγγείλη τὸν λίν προσεχεῖς γάμοι υσ του μὲ τὴν Γκαμπριέλλα...

Τὸ γέλιο τῆς 'Ανιέττας πού ἔρχεται ἀκούστηκε ήταν τόσο φεύγα!

— Δὲν εἴει γιὰ γέλια άγάπη μου. Φιντάσον διι ἀν παντρεύη, ή έσω μένη του θὰ τὸν σκοτώσῃ. "Αν δὲν πιντρεύη δύμως, θὰ τὸν σκοτώσῃ δι τζύγος. Ο Τζόρτζιο προτιμᾶ, φυσικά, νά παπούση στὸν συζύγο ἀφού σπείδει τῷροι νά προσδιορίσῃ τὴν μέρου τοῦ γάμου καὶ νά πη στὴν μητρητὴ του: «Είμαι ἀλεύθερος ἐπὶ τέλους, άγάπη μου. Τὸ διερό μας γίνεται πρωγματικής...»

— Αὐτὴ ή ἐπιμονὴ του νά τὸν κρατᾶς διεύθιο μὲ τὸν ἀπειλή νά νόν σκοτώσῃ, είνε πολὺ παράξενη εἰπε δι Αλφρέντο στὴν συζύγο του ἀφού έμειναν μόνοι. Αφού άγαπη τὴν Γκαμπριέλλα καὶ δὲν σ' ἀγάπα. Έγώ βλέπεις δὲν γαλῶ τὸν κόσμον τοῦ Ανιόγω τὴν πόρτα καὶ σου λέγω: υπάρχουν πολὺ καλὰ δομάτια στὸ ξενοδοχεῖον. «Ρετζίνα...

— Οστε μὲ διώχνεις;

— Σοῦ υποδεικεύω ἐνα ενσχηματόποτο γιὰ νά τελειώσῃ μὰ κωμωδία πού είνε θυμερό πράγμα νά φαντάζεις διτι διατηρεῖται ζωτική μιαν εντυχία πού ξερει ήδη πεδάνει, μονιμοποιηθή.

— Δὲν σου λείπει ή φαντασία.

— Μήπως είνε ἀδύνατον αὐτό;

— Δὲν μού λέει, μὲ διό λόγια,

πού θέλεις νά καταλήξῃ. Τὸ συνιέρασμα σου.

— Νά, άγάπη μου: άν ξερει τὴν παντρεμένη πιν ἀπειλόντας τὸν Τζόρτζιο, τὸν ἐμποδίζει νά παντρευει θὰ θὰ τῆς έλεγα: «Διώξε τον, δώσε τοι τὴν ἐλευθερία του, κυρία μου γιατὶ είνε θυμερό πράγμα νά φαντάζεις διτι διατηρεῖται ζωτική μιαν εντυχία πού ξερει ήδη πεδάνει, μονιμοποιηθή.

— Ο Αλφρέντο πήγε στὸ γραφεῖο του καὶ ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθόνα.

— Ή καμαρέρα τοῦ ἀνήγγειλε τὴν επίσκεψη τοῦ Τζόρτζιο Ωτέρι.

— Οταν μπήκε διότιος, δὲ Αλφρέντο προχώρησε μὲ έγκαρδιότητα γιὰ τὸν προύταντήσῃ. Τοῦ φάνηκε πιὼς φρεδύμενος έσισ θὰ τοῦ πικούσε τὴν φρική ούτιος πού τοῦ βιού.

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΜΑΣ

νιζει τὴν σκέψην. Υποσχέθηκε, ὡρ κίσθηκε στὸν έαυτόν του νά μην ζητήσῃ ἀπὸ τὸν νέον εἰδήσεις τῆς Γκαμπριέλλας Σανσόνι. Καὶ ξεστος άρχισε τὴν κονθέντα του μὲ κοινωνίες: ἀν πήγε στὸ δέατρο, στὶς κονθεσ, στὸ τερραίνον τοῦ τεννίς. Ο Τζόρτζιο τὸν ἀποκρινόταν ἀφρού μέρα: είχε πάει σιὸν θέατρο, στὶς κονθεσ, δὲν ξερει δημοτική νά πιει τέννις.

— Η μητρητὴ σου δύμως ξε...

Θυμήθηκε καὶ χλώμιασε σωπάν νοντας.

— Να, ξεκίνη παίζει, δὲν είνε δύμως λόγος γιὰ νά παίζω κι ἔγω.

— Σωστά. Σωστά.

— Καὶ πότε οι γάμοι; φωιησε.

— Μι!

Σχεδὸν μηχανικά, σηκώθηκε μαζί, τὴν ίδια στιγμή.

— Μήπως θύπαρχει κανεὶς λόγος γιὰ τὸν θύπαρχον οι γάμοι;

— Κανεὶς.

— Αφοῦ είνε ξει, ἀν οι φίλοι ξεκολούθησαν νά φωτίσουν τὸν πόνον του.

— Μήπως θύπαρχει κανεὶς λόγος γιὰ τὸν θύπαρχον οι γάμοι;

— Κανεὶς.

— Αφοῦ είνε ξει, ἀν οι φίλοι ξεκολούθησαν νά φωτίσουν τὸν πόνον του.

— Κανεὶς.

— Καὶ πότε οι γάμοι; φωιησε.

— Μι!

Σχεδὸν μηχανικά, σηκώθηκε μαζί, τὴν ίδια στιγμή.

— Μήπως θύπαρχει κανεὶς λόγος γιὰ τὸν θύπαρχον οι γάμοι;

— Κανεὶς.

— Αφοῦ είνε ξει, άν οι φίλοι ξεκολούθησαν νά φωτίσουν τὸν πόνον του.

— Κανεὶς.

— Καὶ πότε οι γάμοι; φωιησε.

— Μι!

Σχεδὸν μηχανικά, σηκώθηκε μαζί, τὴν ίδια στιγμή.

— Μήπως θύπαρχει κανεὶς λόγος γιὰ τὸν θύπαρχον οι γάμοι;

— Κανεὶς.

— Αφοῦ είνε ξει, άν οι φίλοι ξεκολούθησαν νά φωτίσουν τὸν πόνον του.

— Κανεὶς.

— Καὶ πότε οι γάμοι; φωιησε.

— Μι!

Σχεδὸν μηχανικά, σηκώθηκε μαζί, τὴν ίδια στιγμή.

— Μήπως θύπαρχει κανεὶς λόγος γιὰ τὸν θύπαρχον οι γάμοι;

— Κανεὶς.

— Αφοῦ είνε ξει, άν οι φίλοι ξεκολούθησαν νά φωτίσουν τὸν πόνον του.

— Κανεὶς.

— Καὶ πότε οι γάμοι; φωιησε.

— Μι!

Σχεδὸν μηχανικά, σηκώθηκε μαζί, τὴν ίδια στιγμή.

— Μήπως θύπαρχει κανεὶς λόγος γιὰ τὸν θύπαρχον οι γάμοι;

— Κανεὶς.

— Αφοῦ είνε ξει, άν οι φίλοι ξεκολούθησαν νά φωτίσουν τὸν πόνον του.

— Κανεὶς.

— Καὶ πότε οι γάμοι; φωιησε.

— Μι!

Σχεδὸν μηχανικά, σηκώθηκε μαζί, τὴν ίδια στιγμή.

— Μήπως θύπαρχει κανεὶς λόγος γιὰ τὸν θύπαρχον οι γάμοι;

— Κανεὶς.

— Αφοῦ είνε ξει, άν οι φίλοι ξεκολούθησαν νά φωτίσουν τὸν πόνον του.

— Κανεὶς.

— Καὶ πότε οι γάμοι; φωιησε.

— Μι!

Σχεδὸν μηχανικά, σηκώθηκε μαζί, τὴν ίδια στιγμή.

